

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2746/2021

24.02.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Вера Ђурђевић, адвокат из ..., против туженог „Ваљевска пивара“ АД Ваљево, кога заступа пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1837/20 од 10.03.2021. године, у седници одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1837/20 од 10.03.2021. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву П1 312/19 од 04.03.2020. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништен као незаконит анекс број 4 без датума доношења, уговора о раду од 02.06.2010. године и обавезан тужени да тужиоца врати на радно место

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1837/20 од 10.03.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена делимична пресуда Основног суда у Ваљеву П1 312/19 од 04.03.2020. године. Одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, по основу одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се разматре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, запослени не може бити премештен на друго радно место уколико то не захтева потреба процеса и организације рада. Другостепени суд је становишта да запослени не може бити премештен на радно место за које се захтева нижи степен стручне спреме од оног који запослени поседује. Премештај запосленог на друго радно место из разлога што не извршава ефикасно своје радне обавезе није дозвољен јер то представља отказни разлог у складу са одредбом члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду. У том случају постоји процедура коју је послодавац дужан да спроведе. Нижестепени судови оцењују такво поступање туженог супротним одредби члана 171. став 2. Закона о раду и поништавају као незаконит анекс уговора о раду, којим је тужилац премештен на друго радно место.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована другостепена пресуда, Врховни касациони суд је становишта да у конкретном случају нема услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Премештај запосленог на друго радно место регулисан је одредбом чл. 171 Закона о раду. Предвиђени су услови и разлог из ког се запослени може преместити на друго радно место, као и да се може преместити искључиво на други одговарајући посао. Одговарајући посао дефинисан је у ставу 2 наведене одредбе као посао за који се захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о наведеном правном питању будући да је право послодавца да запосленог премести на друго радно место регулисано законом, а испуњеност услова за премештај запосленог утврђује се у сваком конкретном случају према околностима тог случаја.

Нису испуњени ни други услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца у складу са одредбом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом чл. 403 ст. 3 Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предметни спор не представља радни спор у смислу одредбе чл. 441 Закона о парничном поступку, у ком је ревизија увек дозвољена, па се дозвољеност ревизије у

овом спору цени применом општих правила за дозвољеност ревизије. Како вредност предмета спора у конкретном случају износи 10.000 динара, то не постоји ревизијски цензус за одлучивање о ревизији туженог па је иста недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбацио ревизију тужиоца као недозвољену, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**